

Så opstår naturligvis spørgsmålet om, hvordan institutioner, der har et særligt præg, så finder deres plads. Her har TEKO i Herning været nævnt, og man kan spørge, hvorfor TEKO ikke bare kan køre videre og blive godkendt som selvstændigt erhvervsakademi. TEKO vil jo gerne være landsdækkende. Svaret er, at hvis man uden videre siger ja til TEKO's ønske, så vil der være adskillige andre, der kan komme og bede om det samme, og da et af formålene med hele øvelsen jo er at styrke privatsektoruuddannelserne på mellemuddannelsesområdet, er det jo ikke en god start at sige, at en af de bedste privatsektoruuddannelser for resten ikke skal være med i det. Så er der jo nok andre privatsektorrettede uddannelser, der heller ikke vil være med i det, og med hvilken begrundelse siger vi så nej til dem? Derfor synes jeg, at det store flertal gør rigtigt i at holde fast i den vision, som også har været så grundigt drøftet med organisationerne, som er repræsenteret i Globaliseringsrådet, hvorfra hele regeringens oplæg jo hidrører.

[*Høj borelyd i salen*]. Jeg tror, at det var tegnet på, at jeg skulle stoppe, og det vil jeg så gøre.

Kl. 16:53

Formanden:

Tak til undervisningsministeren. Da der ikke er flere, der har bedt om ordet, er forhandlingen sluttet.

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Uddannelsesudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg dette som vedtaget.

Det er vedtaget.

Det næste punkt på dagsordenen er:

7) 1. behandling af beslutningsforslag nr. B 2: Forslag til folketingsbeslutning om en maksimal klassekvotient på 24 på ungdomsuddannelserne.

Af Johanne Schmidt-Nielsen (EL) m.fl.
(Fremsættelse 29.11.2007).

Kl. 16:53

Forhandling

Formanden:

Forhandlingen er åbnet, og det er undervisningsministeren, der får ordet.

Kl. 16:54

Undervisningsministeren (Bertel Haarder):

Når den gennemsnitlige klassestørrelse ligger på omkring 20, er det jo ikke nogen kunst at lave et maksimum på 24. Det kan måske endda gøres uden merudgifter. Men hvad vil man egentlig opnå ved det? Det er jo ikke andet end en bureaukratisering, et bånd, man lægger på kommunen og på skolens ledelse, en blokering for, at så mange som muligt kan få opfyldt deres ønske om, hvilke skoler deres børn skal gå i, for hvis man sætter et maksimum på 24, er der flere børn, der vil blive henvist til naboskolen, sådan at man kan få klassestørrelserne til at gå op.

Forslaget er også meget gammeldags. Vi er for længst holdt op med at styre på holdstørrelser. Staten styrer på taxametrene, beløbet pr. elev, og så opstiller vi nogle faglige mål og overlader til institutionerne med deres ledelser og bestyrelser og dygtige lærere at finde ud af, hvordan de bruger ressourcerne bedst. Det er det samme, man gør i kommunerne. Der finder man forskellige veje, og der er brug for i denne tid, at man prøver forskellige veje, for det er måden, hvorpå vi kan få en bedre skole. Og man opnår intet ved at komme fra centralt hold med et bureaukratisk krav om, at der nu ingen steder på intet tidspunkt må være mere end 24 elever. Det vil jeg på det kraftigste advare imod. Det strider imod det pædagogiske selvstyre på skolen, det strider imod det kommunale selvstyre, og det strider imod det frie skolevalg, fordi der er flere, der ikke får opfyldt det frie skolevalg. Det er kort sagt en rigtig dårlig idé, og derfor vil jeg tillade mig på regeringens vegne at afvise det.

Kl. 16:55

Formanden:

Fru Johanne Schmidt-Nielsen for en kort bemærkning.

Kl. 16:56

Johanne Schmidt-Nielsen (EL):

For det første kan de elever, der sidder i en klasse med over 30 elever, jo ikke bruge gennemsnittet til særlig meget.

For det andet var der den 8. november under valgkampen et uddannelsespolitisk topmøde, som en række elevorganisationer holdt; det var Danske Skolelever, det var handelsskolelevernes organisation, det var Danske Gymnasieelevers Sammenslutning, og det var Erhvervsskolernes Elev-Organisation. I den forbindelse blev forskellige repræsentanter for partierne præsenteret for sådan en kontrakt her. Og jeg står her,